משרשי האמינה לא ידעהו ולא יתבונן במקומו אלא

מי שדעתו עמוקה, וזה שהיותנו היום בחוצה לארץ

מונים במלאכת העבור שכידינו ואומרים שזה היום ראש חדש וזה היום יום טוב, לא מפני חשבוננו נקבענו

יום מוב בשום פנים אכל מפני שבית דין הגדול שבארץ

ישראל כבר קבעותו זה היום ראש חדש או יום טוב,

ומפני אטרם שזה היום ראש חדש או יום מוב יהיה ר"ח

או יו"ם, בין שהיתה פעולתם זאת בחשבון או בראיה,

כמו שבא בפירוש (ל"ס כ"ס) אלה מועדי ה' אשר תקראו

אותם כו' אין לי מועדות אלא אלו, כלומר שיאמרו

הם שהם סועדות אפילו אנוסין אפילו סוטעין אפילו שונגין כמו שבאה הקבלה, ואנחנו אמנם נחשב האם

שקבעו הם רוצה לומר כני ארץ ישראל בו ראש חדש,

סים קיים כבראשונה. ומה שלמר עוד (ב) כי בין בראים בין בחשבון נפי דברי כ**רב** לם יועיל השבוננו זה בזמן הזה ממחר שחין סמוך בשום מקום, הממח כן כום ונם זם הוא דעתו כחשר הבאתי לעיל בשתו . אמנם אנחנו על חשבון רבי כלל אנו סומרין כשו שכחב הרמצ"ן והום דעה הרב ג"ל בסוף פרק ה' מהלפוח קדוש החודש. ומה שלמד

עוד (ג) כי רחה להרב שכחב בפ"ה מהלכות קדום כחדש שוחת החלוה לח יעשה שוחה רק הסנהדרין שבחרן ושכוונתו כים ב"ד כנדולך כן הוא כאמח, אבל פירוש דבריו שוא-כאשר כחבחי לפיל שדי בשלשה מכם. ומה שהבים פוד (ד) מההיא דפרק זה בורר ומההיא דירושלמי שמין לריך ב"ד הנדול בזה | נרסה לי שמין מכחן מענה עליו לפי שחלי החכמים לח סגיתו כתוחם בארן וכזה הדבר היה מעבר נס כן רבי פקיבא בפ' כאשה שנום (דף קפ"י) כחשר הבים הרב במנותו זחת, וכן הננים בפוף פרק הרומה. ומה שממר עוד (ה) כי ממה שהמר הכתוב החדש הזה לכם ולם חמר לך משמע שמין לריך ב"ד הנדול אלא מומהים כמוהו , וכ"ל כי ממה שלם כתב לך הום לפי שהיה בחשחת שילשרך כב"ד כנדול כלו בזמת כמעום לכן כחב לכם לומר שדי במומחין כמותם סבל לריך שיהיו מב"ד הגדול דומים דמשם, ומה שהזכיר מהרן עמו שמם היה

יכולין לקדם פ"פ הראים מזמן הארבעים שנה קודם ההרבן, וידוע הוא בכמה מקומום בנמרם שהיו עושין כך עד זמן קרוב לכחימת החלמוד (ב) ובין ברחיה בין בחשבון בזמן כרע הזה שחין בח"י סנהדרין ולח בית דין המוכין כלל וחין בחו"ל ב"ד שנהתך בחרן לח יושיל חשבוננו שום תושלת בשום פנים כפי דברי הרב שכבר נעדר מח"י ב"ד ומין שם כלל ב"ד לקדש כתודש ולטבר המקובלים אצלם ובקבוצם גם כן, ובכאן שורש נדול

השנה וכן מהו"ל משדר לנמרי בית דין שנסמך במרן . (ג) ורמיתי בהבורו כנדול בהג' קידום החודם שכתב שקדום חדם ועבור שנה חין עושין פותו פלה כנכדרין שבחרן ישרחל מו ב"ד הסמוכין בארן שנחמו להם המנהדרין רשום, ונראם שעל סנהדרי גדולה הוא אמר כן וכך כתוב שם בעיבור שנה שמין מעברין אח כשנה אלא במזומנין לה כילד יאמר כלש ב"ד כידוג לפלוני ופלוני מן הכנהדרי: היו מזומנין וכו'. וכתב עוד שלריך שיהם רחש ב"ד הנדול שהום דלש ישיבה של בבעים וחחד והום הנקרם ככבים עמכן פו שירנה. וים בכל שבוגים בדולים, מבל הפנין שהוא שלם מכל דופי ומנופה מכל פשרורים בכוגיות כהלמוד בענין כזה הוא מה שהמר בקידוש הרדש ושיכור סשנה הינם לריכין בים דין הגדול הלה שנשה וכם מומהים כמן ששנו משנה שלימה בחהלת סנהדרין (דף ב') עבור החדש בש'שה עבור שנה בשלשה , וכן שנו בפ"ג מראש השנה (דף כ"ה:) ראוהו שלכה והן בית דין יעתדו שנים ויושיבו מהבריהם אלל היהיד ויעידו בכניהם ויסמרו מקודש מקודש שמין סיחיד נחמן ע"י עלמן ואמרו בגמ' פשיסא כד"א דכיון דהקן דיני ממומח בשלשה ואם סים מומחה לרבים וכו' עד יותר ממרע"ם מדקממר לים הקב"ה עד

כי במלאכה הזאת בעצמה מונין וקובעין לא בראיה ועל קביעותם נספוך לא על חשבוננו, אבל חשבוננו הוא לנלויי פילתא בעלפא, והבן זה. ואני אוסיף לך באור. אילו הנחנו דרך פשל שבני ארץ ישראל יעדרו פארץ ישראל, הלילה לאל מעשות זאת כי הוא הבמיח שלא ימחה אותות האומה מכל וכל , ולא יהיה

דמיכם מסחן בסדך דכמיב סתודש כזם לכם כלומר הין בים דין שקול פוסיפין עליהם השלישי , (ד) וכן בעבור אחרו עוד בנחרם סנהדרין (דף כ"ו) רבי היים בר זרמקי ור' שמעון בן יהולדק סוו אזני לעבורי שנה בעסים פנת בהו ריש לקיש, ובנחרת מ"יו (פ"ל ה"ב) הזכירו מחששה אחרו לעבור שנה מהחילין מן הלד וכבר נכנם רבי יוהנן והוא הקבן שבהם החרו (ס"ל לו החור) הרי השנה מקודשת בעבורה (ס"א אמר הרי השנה מקודשת בעבורט) אמר רבי יונהן ראה הלשון שלמדנו בן הנפח איני הייתי אומר שבורה הייתי אומר אל אחד עשר יום שהחמה עודפת של הלבנה אלא בעבורה שהוסיפו לה הכמים שלשים יום . הרי שני ההלמודים שוים שמהשבין ומעברין את השנה בהאר בהי דינין ובכל זמן , שלא היו החכמים האלו מכלל סנהדרי נדולה וסנסדר" השנה שכבר נחבשל דינה משעה הרבן כמו שבארטו. ואל השתומם בזם ממאמרם (סנהדרין י"ב:) משה במקום שבעים והד קאי והאמר לי כי עדות זו משורה לכם לסנהדרי גדולה הוא כמו שהרב מלחדך, שלווי הכתוב לכם איש אלא לחוחהין כיוצא בכם (ה) שאיש הים מסור לסנהדרי גדולה בלבד היה אותר ההדש הדב לכם איש אלא לחוחהין כיוצא בכם (ה) שאיש הים מהדב לא הביה אלא בבית דין של שבשים ואחד דכתיב את הדבר הגדול יביאו אליך וחשה במקום שבשים וחד קאי ולא ביה לאהרן זכר בקדוש החודש אבל מפני שאחר לכם הכנים אהרן בכלל להורות שלריך שנים דומים לשניהם בסתהאה ותוספת השלישי ידוע מדין אין ב"ד שקול וחזר הדבר לכל שלשה מומהין. וזהו כדין הנהוג להם מן ההורה כין קודם תורבן בין למחר תורבן אלא בזמן שסים להם ב"ד הגדול הים הדבר מסור להם והם היו המקדשים החדש והמעברים השנים לא בית דין אחר מפרי שרשות כל ישראל כפולה

סרמב"ן שאין זם נכלל ככתוב סנוכר קרא אחרינא אשכהו ודרשו כוא מ"ש סרמב"ם כפ"ד מקדוש החדש אין מעברין את השנה אלא כארן יהודה שהשכינה בתוכה שנאמר לשכנו תדרשו כו' וכן הוא בפ"ח מסנכדרין ופירש שם כל דרישות שחתה דורש לא יסים אלא בשכני של מקום ולשון דלא יסיו לא משמע אלא שלילם מוחלטם למקומות אחרים וכדעה סרב ז"ל:

והנה פוקבה לי לשונו זה דהרמב"ם בסוא מסיים בו ואם עברו בגליל מעוברת דהתם בסנהדרין סכי גרסינן פ"ר אין מעברין כו' אלא כיסודה ואם עברוה בגליל אינה מפוברת העיד הננים איש אונו אם שברום ביליל אינם מעוברת מ"ע דהננים א"ק לשכנו הדושו ובאת שים כל דרישות שאתה דורש לא יהיו אלא בשכנו של מקום וכתב רש"י שכנו של מקום ירובלים והיא ביסידה ע"כ. ודא ודאי שקא, דקרא דלבכנו הדרשו חייתי נים הננים לאוכוהי חינים בהם שברום בגניל אינם מעוברם דקא פרים לים כל דרישות שאבה דורש לא יסיו אלא בשכנו של מקום שכוא ירושלים כמו שפירש רש"י וחימה מהרמב"ם דאיהו פסיק כח"ק אם עברום בנלול מעוברת ואייפי קרא דלשכנו מדרשו דחנניה אישכא גמר מינה שאם עברום כגלול אינה מעוברת. והנ"ל בזה דלרגנן לשכנו סדרשו לה לעיכורה הוא ולמעוטי גליל לגמרי דהע"ג דודהי שכנו של מקום העיקרי היא ירושלים לכתהילה כם לריך לעבר מ"מ גליל נמי שכנו של ייקום איקרי לגבי ח"ל ולכי אם עברו שם בדיטבד מעוברת ולה אתי כאי קרא אלא למעוטי ה"ל כלבד וכן כוא באומרו אין מעברין אלא כיסודה זה דעתו כי יהודה קרי לכל א"י כלומר ולא כה"ל ולהאי שילתא אייםי קרא דלבכנו הדרבו . ישכ"ף לנו ים לדעת דת"ם שם בגת' אם עברום בגניל מעוברת והרמב"ם כן פסק היינו לפי דעתו שעכרוה בגליל שלשם מכ"ד הגדול דהכי כ"ל שאין מקדשין ואין מעברין אנא בכ"ד הגדול וכמו פסוכחנו לעיל מסרכם מקומות ועוד אמרו שם בסנסדרין ת"ר אין מעברין את בשנה אלא במיושנין לם. ופירש רש"י שסומינן סנשיא מכערכ ופשיסא דמאחר בהנשיא סוא. סמומין לא יומין אנא מאוחם שםם סנסדרין עמו בכיח דינו ווסו בפירש הרמב"ם כילד אומר ראש ב"ד סגדול לפלומי ולפלומי מן ססנסדרין כיו מזומנין כו'. ועוד אמרו שם אין מעברין את סשנם אנא א"ב ירנכ כנשיא ומעשה בר"ג שהלך כו' ושהה לכא ועברו את השנה ע"מ שירלה ר"ג כו'. וכיון שלרווט של ושיא סיו נריכין ממילא סוא שסנסדרי נדולם וכים דינו כם המעברין והנשיא בחוכם או אחריםם ידלם כמס שסם עשו סכל כמ"ם סרמכ"ם וכל דבריו מפורשין בפשטי השמועה במשנה וגמ' ולמה יונים אותם ברמב"ם מפשוטן ויכנס דברי ברב בשם שיבושים:

וכבה אנו לריכין יותר מהראיה שהרמב"ם הביא לענמו ריש פ"ה דקדוש החדש שהחב שם ח"ל כל שאמרט מקביטות ר'ה כו' ועכור שנה כו' אין שושין אותו אלא סנהדרין שכא"י כו' שכך נחמר לחשם ולחסרן כהדש כום לכם רחש הדשים וחשי בשמועם לחדו כו' שכן כוח שירוש כדבר עדות זו פסא תכורה לכה וכל העותד אחריכה בתקותכה עכ"ל . וזהו הפ"ק דר"ה דחק החם ר"ש אותר אב ובנו וכל הקרובים כברים לעדות החדם אמר ר' יוסי מעשה בטוביה הרושא שראה את סחדם סוא ובנו ועבדו משוחרר כו' וכשבאו לשני כ"ד קבלו אופו ואם שבדו ושכלו אח בנו . ובנת' מ"ם דר"ם דכתיב ויחמר כ' חל משם וחל חסרן ונו' החדש סום לכם עדות זו הכח כשרם ככם ורכנן פדות זו פהא מכורה לכם. ופירש"י מכורה לכם להשוכי כדור אני מוכר שיקכלו כפדית ויקדשו יבאחת אנו אנו זרורנו להביא כאו פתנפדריו מטעם חשובי כדור שוכרם רש"י כי

כוונת זה משה ואברן ראשי המהדרין הם ואתר להם הקנ"ה ההדש הוה לכם וזהו שכתב הרמב"ם עדום זו סכת מסורם לכם ולכל השתה תתריכם בתקומכם שהם השנהדין שככל דור ודור העומדים במקום משה וסוקנים שביו סנכדרין עמו . והשימה מהרמב"ן שכפב הכנים ההרן בכלל להורום שנריך שנים דומין לשניכם בכתהאם ותוכפת כשנישי ידוע חדין אין כ"ד שקול וחור סדבר לכל שלשם מומחין עכ"ל. ונא יעלם מעין כל הזרום והדוחק שים כום שיאמר הכהוב לכם שהשירוש הוא ודאי לכם ולכל סדומין לכם ונעשה סיקש למהום לומר סדומים לכם בסמחתה כנבד ולת בכל מה שיש כם ולא נעלם תחנו ז"ל בזם דותק ענום לפירושו ולכך סרדים וכתב ז"ל ואל סשפותם כזם ממחמרם (סנסדרין דף י"ב ע"ב) משם כמקם שנעים וחד קחי ופחמר לי כי פדום זו משורם לכם לבנסדרי גדולם סוח כמו שסיב מלמדן שלווי סכחוב לכם חינו חלה למומחין כיונה ככם באילו סים מכור לפנסדרי גדולם בנבד סים אומר כהדש סום לך כמו באשרו אין דנין כ"ג אלא ככ"ד של ע"ח דכתיב אם כדבר כנדול יכיאו הניך ומשם במקום שבעים וחד קאי ולא סים לאסכן זכר בקדום ההדם טכ"ל. ושוהים דמר לא ידעות ושעיתו זתח איני מכיר דכתם דכל הדבר הגדול דהיינו דנהיו של גדול ע"ש כשבנים ואחד כלם היה נידון וכמו שאמרו אין דנין כ"ג אלא ככ"ד פל ע"א שפיר כהב קרא יכיאו אלין ואמרינן דנקטיה למבה לבדו במקום כל הע"א והכא אי קרא סום קאמר החדש כום לך כוינה אמרין דמשה כמקום ע"א נקט ובע"ה כנם כיו ננרכין לקדוש החדש ולכן אתר לכם ושתפים לאסרן בסדי משם כי אם כים לרמוז על בע"א סים אומר כהדש כום לך במקום כולם ואמר לכם לרמוז דברויים: דוקא בפיא או שנים אהרים כשותם מומחין וסנסדרין דלכם כמותכם ככל דכר משתם דמאן דשלינ ודוק. ועוד חיתם שהנה הוא ז"ל מוכיר מ"ש כמכילתה כ' יהשים הומר מנין שהין מטברין הם כשנם הלה בב"ד סגדול שכירושלים פ"ל רחשון כוא נכם דברו אל כל מדת בני יבראל ע"כ. ועושה ממנו מערכה על הדרוש ואומר הוא הענין שפירשנו שכים לכם רשות לכל ישראל וכסכתה של כלם לא שיהיו שאר הבתוכין פסולין על"ל . ועין בעין נראה שהנואי יספיק לו הפירוש הזה לפרשו לשלמו להנצל ממה שיקשה לו ממשמעום סלבון לא שיהבכסו לפירום מוכרה וינשכו כוא קושיא על שכנגדו דאדרבה הפירום ספשוש כלשון אין מעכרין אלא בכ"ד כגדול כוא דפכל כל כבאר ואפי בסמוכין באינן מכ"ד כגדול שבירושלים וכדנרי סרב:

ואכום מם שמתהוק שוד הרמכין על הרב כאמרו שנ"ד הנדול בשל מא"י ארבעים שנה אשים. קודם החרכן כמ"ם ארבשים שנה עד שלא חרב הכים נלפה כנהדרין ויבכה לה בחנות למחי כלכתה לומר שלה דט ד'נ וכו' דכסיב תן כמקום ככוה מלמד שכמקום יירם כלומר כל זמן בסנהדרי נדולם במקומם כלבכם סנזים סנסדרי קפנם נוסגת בכל מקום ואפי' בח"ל ודנין ד"נ בכל מקום אבל מש להם סנבדרי נדולה מן המקום הכוא בשלו ד"נ מכל ישראל וכו' וכ"ש אתר ההרבן כמ"ם בפרק ד' מיסום ובאם אל הכסנים סטיים ואל השושש בומן שיש כהן יש שופשים וכאיהם שבם בשלו כל הדינים החלויים בכ"ד הגדול וא"כ לא היו יכולין לקדם על פי הראים מומן ארבעים שנם קודם החרכן וככמה מקומות בגת' נראם שביו ששין כן עד ומן קרוב להפימם ספלמוד וכרב עומו פוכיר כהבורו כנדול כי כימי הכמי כתשנם וחכמי ספלמוד עד אביי ורבם מל קביעות ה"י ברחים כיו סומכין עכ"ל. לכהוכם טענם זו סוקם מחד וכד מעייניטן שפיר, לחו